

години. И това което бѣше видѣлъ Младеновъ до своята тридесетъ годишна възраст се повтаряше. Въ тая страна нѣмаше нито единъ слънчевъ день. Въ политиката споровѣтъ се решаваха съ убийства. Въ борбитѣ за нѣщо по-хубаво загиваха най-свѣтли личности и надъ тѣхнитѣ трупове израстваха чудовища. Талантитѣ се прогонваха извънъ страната или ги душеше злоба. Въ тая страна най-хубаво цвете бѣше бодилътъ, а награда за най-добродетелни стремежи — вѣнецъ отъ него. Подлецитѣ се уважаваха и уреждаха живота, а честнитѣ умираха отъ нищета.

Петдесетъ години той калѣше характера си да бжде твърдъ и смѣлъ, да бжде честенъ и откритъ. Съ идеята да бждатъ хората горещи или студени, но да бждатъ цѣлостни личности, той мислѣше, че ще се стигне до нѣщо по-добро. Въ живота си той срещна мнозина, чийто пжтъ не знаеше колебания и завои. Тѣхната смъртъ бѣше само по-красива, но отъ това нищо не се оправяше. Писателятъ имаше право. Въ тая страна силитѣ се хабѣха за малкото отъ живота. Хората мразѣха всѣки, който дига кжца по-висока отъ два етажа и убиваха оня, който вижда по-далече отъ тѣхъ.

Той виждаше цѣлата страна, потънала въ непрогледенъ мракъ, и питаше — накжде. Убийството на Ася прелѣ чашата. Не бѣше ли Ася честенъ, откритъ, силенъ и хубавъ! Не му ли приличаха неговитѣ другари! Убиха Ася, убиха Загорова, а хилядитѣ тѣхни сжпжтници гинатъ забравени, смачкани, изхвърлени.